

Yokluğun Ninnisi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ocak 2015

Hırçın yazgılar değil mi
Çizen rotanı
O dümen değil mi
Çoktan çark etmiş.
Ne içinde ne haricinde hayatın
Sırası mıydı şimdi şu yılgının.

Yokluğun ninnisi çağırıyor uzaklardan
Kırık bir güfte nakaratı ezberimde
Hep hüzün diyor
Yine de tutamazken kendimi.
İçli bir dokunuş çok uzaktan
Usul usul annem okşarken başımı.
Naif ve titrek elleri
Kıyamazken dokunmaya
Bin bir serzeniş yakarken canımı.

Safı bir çocuk dizleri paramparça
Geride kalan kırık ne varsa.
İteklenmiş haddinden fazla
Dil yarası, yürek yarası
İstiflenmiş tüm tümceler
İçinde bin bir hece
Alabildiğine vakur
Çoktan unutulmuş belki de.
Fazlasıyla mağdur
Ne mi gelir elden...

Hicap etmediğim ne varsa
Keşke kalsa çok uzağımda.
Kıyısından yürüyorum
Ha düştü ha düşecek
Boğulmak bu son seferde
Kaybolmak en kötüsü karanlıkta.

Yol yordam bilemezken
Acılar yüreğe pelesenk
Sorular cevaplar ile nasıl da tezat.
Olurun olmazı en kötüsü
Kırgınlığın yüreği örten örtüsü.
Görünememek adınadır belki kaçışım
Sığınağım o perde arkası
Görmemek adına karanlığa hapsoluşum.

İzafi bir resim
Ellerimle çizdiğim
Yokluk ve ben
İçimde yaşayan sayısız ikilem.

Kıdemli mi ya da sıradan
Zor mudur kanıksanan
Devinimi devranın
Günbegün gök kubbenin altında yaşanan.

Tanımsız, anlamsız hatta vasıfsız
Fazlasıyla korunaklı
Tümlenmiş bir dünya nihayetinde
Vara yoğa hasret duyan
Dibinde, bitiminde şu ahir ömrün...